

ENEVÆLDETS LAUGSPOLITIK

54. Kande fra Bergens snekkerlaug
1790. B. M. 1963

desuten søkt kontakt med saavel kancelliet som Kjøbenhavns magistrat og en række nye laugsskraaer følger rasht paa hinanden i de følgende aar. Men heller ikke disse bærer præg av nogen konsekvent tankegang og de er paa ingen maate noget fyldestgjørende uttryk for enevældets standpunkt i laugssaken. En række av deres bestemmelser var paa forhaand dømt til at forbli betydningsløse papirbestemmelser. Man forstaar bedst hvad resultatet er blit, naar man hører at laugene selv gjennemgaaende var tilfredse med de nye vedtægter.

Arbeidet maatte altsaa fortsættes endnu nogen aar fremover og saken tar en ny vending i 1681, hvad der kanske kan ha sin grund i en ny sammensætning av kommercekollegiet samt at der inden dets midte nedsættes en egen politikkommission som faar direkte med laugssaken at gjøre. Denne har gaat radikalt frem og har arbeidet hurtig; allerede 14. december 1681 har den sin indstilling færdig og den 24. samme maaned blir den utsendt som kongelig forordning.

I den tid som var forløpet siden enevældet begyndte at ta laugssaken op til behandling, hadde laugene i det store og hele faat lov til at skjøtte sig selv. De utvikler sig da ogsaa i de gamle spor og noget paatryk fra kongemagtens side med hensyn til deres indretning merkes det litet til. Da Kristiania i 1670 faar sine privilegier konfirmeret av Kristian V, faar